

Πολιτική επιστολή προς την κοινωνία

29 Απριλίου 2010

Αναλαμβάνουμε την πολιτική ευθύνη για συμμετοχή στον Επαναστατικό Αγώνα». Δηλώνουμε πως ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας, που έπεσε νεκρός στη Δάφνη στις 10 Μαρτίου 2010 ύστερα από μάχη με τους μπάτσους, συμμετείχε επίσης στον Επαναστατικό Αγώνα. Η μάχη που έδωσε ήταν για την υλοποίηση του ανατρεπτικού σχεδίου που συλλογικά ο Επαναστατικός Αγώνας είχε αποφασίσει. Ήταν μια μάχη για την επανάσταση και την ελευθερία.

Δηλώνουμε επίσης πως είμαστε πολύ περήφανοι για την οργάνωσή μας, τον Επαναστατικό Αγώνα, είμαστε περήφανοι για την ιστορία μας, για κάθε στιγμή της πολιτικής δράσης μας. Είμαστε περήφανοι για το σύντροφο Φούντα, τον οποίο τιμούμε και θα τιμούμε για πάντα.

Όσο και αν πιστεύουν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί ότι φυλακίζοντάς μας θα ξεμπερδέψουν πολιτικά με εμάς, κάνουν λάθος. Είτε έξω είτε μέσα από τις φυλακές ο αγώνας, που για εμάς είναι ζήτημα τιμής και αξιοπρέπειας, θα συνεχιστεί.

Όσο και αν γελούν αυτάρεσκα οι δύο τρομοκράτες Παπανδρέου και Χρυσοχοϊδης για τις συλλήψεις μας, όσο και αν πιστεύουν πως κατοχύρωσαν την απαραίτητη ασφάλεια για να προχωρήσει ανεμπόδιστα το σοσιαλφασιστικό τους κόμμα την εφαρμογή των εγκληματικών του σχεδίων ενάντια στην κοινωνία και κουνάνε την ουρά τους που οι Αμερικάνοι προϊστάμενοί τους τους επιχαίρουν, όσο και αν ισχυρίζονται πως εξαλειψανε μια σοβαρή απειλή για το καθεστώς τους, τους διαβεβαιώνουμε ότι δεν θα ξεμπερδέψουν εύκολα με εμάς.

Όσο είμαστε ζωντανοί, όσο ζούμε και αναπνέουμε θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να δημιουργούμε προβλήματα στα αντικοινωνικά και εγκληματικά τους σχέδια.

Και αν πιστεύουν οι διώκτες μας και η πολιτική εξουσία αυτής της χώρας πως έχουν το σύνολο της κοινωνίας με το μέρος τους, αν πιστεύουν πως η πλειοψηφία των ανθρώπων θεωρούν εμάς ως κοινωνική απειλή, γελιούνται. Κοινωνική απειλή για την πλειοψηφία του πληθυσμού είναι η κυβέρνηση που περνά το ένα πακέτο αντικοινωνικών μέτρων μετά το άλλο, καθ' υπόδειξη των κορακιών του κεφαλαίου που «λαδώνουν» με τη ρευστότητα που διαθέτουν την κρατική μηχανή. Τρομοκρατία είναι η μακροχρόνια νεοφιλελεύθερη πολιτική που επέβαλαν τα κόμματα εξουσίας με την ανοχή ή και τη στήριξη των μικρών κομμάτων. Τρομοκρατία είναι η εφαρμογή του προγράμματος σταθερότητας, που έχει κάνει μεγάλα τμήματα του πληθυσμού να παρακολουθούν, μουνδιασμένα μέχρι στιγμής από φόβο, μια πρωτοφανή επίθεση εναντίον τους να βρίσκει σε εξέλιξη.

Τρομοκρατία είναι να μην έχεις τα βασικά για να επιβιώσεις, να σου παίρνουν το μισθό και τη σύνταξη, να σου κατάσχει η τράπεζα το σπίτι, να ζεις μέσα στη μόλυνση που σκοτώνει. Τρομοκρατία είναι να ζεις καθημερινά υπό το καθεστώς του φόβου για την επιβίωση.

Για τα περισσότερα τμήματα της κοινωνίας, τρομοκράτες και εγκληματίες είναι αυτοί που κυβερνούν, είναι οι καθεστωτικοί πολιτικοί, είναι οι πλούσιοι, οι προνομιούχες κάστες που εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους και που ευημερούν συμμετέχοντας στην οικονομική και πολιτική εξουσία. Εχθροί της κοινωνίας είναι αυτοί που, αφού έκλεβαν και πλούτιζαν για

χρόνια εις βάρος της, εκμεταλλευόμενοι ένα βάρβαρο και κατάφωρα άδικο σύστημα, τώρα που αυτό διανύει τη μεγαλύτερη κρίση στην ιστορία του, απαιτούν από αυτήν όλο και μεγαλύτερες θυσίες, απαιτούν από όλους μας να παραδώσουμε οικειοθελώς όλο το αίμα μας για να συντηρηθεί στη ζωή το σάπιο σώμα του καθεστώτος.

Όταν οι σοσιαλφασίστες του κυβερνώντος κόμματος διατείνονται πως έχουν τη λαϊκή εντολή για να εφαρμόσουν αυτές τις πολιτικές, προκαλούν ακόμα περισσότερο την κοινωνική αγανάκτηση. Είναι εξάλλου καταγεγραμμένη ιστορικά και κανείς δεν ξεχνά τη μεγάλη προεκλογική εξαπάτηση πλατιών κοινωνικών στρωμάτων από τους συμμετέχοντες στο ΠΑΣΟΚ, που με δόλο άρπαζαν την εξουσία στις τελευταίες εκλογές, λέγοντας ψέματα για τη δήθεν αναδιανεμητική υπέρ των αδυνάτων πολιτική που είχαν σκοπό να εφαρμόσουν, τάζοντας αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, υποσχόμενοι μια ομαλή, και χωρίς μεγάλες φορολογικές επιβαρύνσεις, έξοδο από την κρίση.

Είπαν ψέματα ότι δεν γνώριζαν την πραγματική κατάσταση στα δημοσιονομικά του κράτους, είπαν ψέματα για την κατάσταση της οικονομίας και τις δυνατότητές της, είπαν ψέματα ότι θα πάρουν, δήθεν, τα χρήματα που χρειάζονται από τους προνομιούχους. Με τα ψέματα, με την εξαπάτηση, με το δόλο, έκλεψαν την εξουσία. Αν προεκλογικά αποκάλυπταν έστω και ένα μικρό μέρος των σχεδίων τους, όχι μόνο δεν θα ήταν τώρα κυβέρνηση, αλλά θα έμεναν και εκτός κοινοβουλίου. Η κοινωνική συναίνεση που επικαλούνται είναι ένα τερατώδες ψέμα που προκαλεί έντονα την κοινωνική οργή.

Εμείς ως Επαναστατικός Αγώνας αμέσως μετά τις εκλογές και πριν το ΠΑΣΟΚ αποκαλύψει τις πραγματικές του προθέσεις, μιλήσαμε για την πιο άγρια νεοφιλελεύθερη επίθεση που πρόκειται να εξαπολύσει στο όνομα της αντιμετώπισης της κρίσης και των δημοσιονομικών προβλημάτων, και έχουμε ήδη επιβεβαιωθεί.

Επίσης, είχαμε μιλήσει για την άμεση πολιτική χρεοκοπία της κυβέρνησης Παπανδρέου, την οποία και αναμένουμε το προσεχές διάστημα, καθώς πρόκειται για μια ουσιαστικά υπηρεσιακή κυβέρνηση, με σύντομη ημερομηνία λήξης.

Παρ' όλο που το εγκληματικό πρόσωπό τους έχει αποκαλυφθεί, εξακολουθούν οι κατέχοντες την πολιτική εξουσία να εξαπατούν και να κοροϊδεύουν, υποστηρίζοντας πως ό,τι κάνουν είναι «για το καλό του κοινωνικού συνόλου». Ο Παπανδρέου και τα επιτελεία του κάνουν πλέον το πανελλήνιο να γελά όταν επικαλούνται τον πατριωτισμό τους, όταν αναφερόμενοι στα σκληρά μέτρα που επιβάλλουν μιλούν για μέτρα που «επιβάλλει το εθνικό συμφέρον», ότι πρόκειται για «τη σωτηρία της χώρας». Και το αποκορύφωμα αυτής της συντονισμένης κοροϊδίας είναι όταν λένε πως οι προσπάθειές τους να μη χρεοκοπήσει η χώρα είναι για το συμφέρον των μη προνομιούχων.

Είναι «ζήτημα εθνικής ανάγκης» να ρίχνουν όλο και πιο βαθιά στη φτώχεια και την ανέχεια μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, προκειμένου να «ηρεμήσουν οι αγορές» (όπου «αγορές» εννοούμε τα άγρια θηρία που απαρτίζουν την υπερεθνική οικονομική ελίτ), να σταματήσουν να κερδοσκοπούν με το ελληνικό χρέος και να ρίξουν, επιτέλους, τα επιτόκια δανεισμού του ελληνικού δημοσίου.

Στην πραγματικότητα δεν έχουν κανένα σκοπό να προστατέψουν τη χώρα και τα λαϊκά στρώματα από τη χρεοκοπία, όπως δηλώνουν οι κυβερνώντες. Τα μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού είναι ήδη καταβεβλημένα από τις άγριες πολιτικές που εφαρμόζονται εις βάρος του και είναι δεδομένη η χρεοκοπία τους ως προϋπόθεση για τη συντήρηση των

προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων. Συντάξεις και μισθοί κόβονται ή καταργούνται, εκατοντάδες χιλιάδες απολύονται και πρόκειται να απολυθούν στο άμεσο μέλλον, οι φορολογικές επιδρομές εντείνονται, τα ασφαλιστικά ταμεία, ύστερα από μια μακροχρόνια πολιτική καταλήστευσης και απαξίωσης από το κράτος, αφήνονται να καταρρεύσουν, υπηρεσίες υγείας καταργούνται, δημόσια νοσοκομεία χρεοκοπούν και αφήνονται στη σήψη ως το οριστικό κλείσιμο, δίνοντας τη χαριστική βολή σε ό,τι είχε απομείνει όρθιο από το σύστημα υγείας του δημοσίου.

Αυτές οι συνθήκες όχι μόνο δεν είναι κάτι πρόσκαιρο που θα λήξει σε 2-3 χρόνια, όπως διαμηνύουν ψευδώς οι εξουσιαστές για να καθησυχάσουν την κοινωνία, αλλά θα γίνουν ακόμη χειρότερες εν όψει των μακροχρόνιων προσπαθειών της πολιτικής ελίτ να «βγάλει τη χώρα από την κρίση», δηλαδή να σώσει την άρχουσα οικονομική και πολιτική τάξη.

Μέσα στα πολλά και τερατώδη ψεύδη που λέει συστηματικά η κυβέρνηση, έχουν γίνει και αρκετές ειλικρινείς αναφορές (π.χ. από την Κατσέλη) στη «μεγάλη ευκαιρία που προσφέρει η κρίση στην Ελλάδα να εφαρμοστούν οι απαραίτητες αλλαγές για τη συνολική οικονομική εξυγίανση». Εννοούν, φυσικά, τη μοναδική ευκαιρία να περάσουν όλες τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις που τόσα χρόνια, λόγω φόβου για το πολιτικό κόστος από τις κοινωνικές αντιδράσεις, οι προηγούμενες κυβερνήσεις δεν μπορούσαν ούτε καν να διανοηθούν να προωθήσουν.

Μιλούν για τη μοναδική ευκαιρία που τους προσφέρεται να ζηλώσουν οριστικά και ταχύτατα όλα τα κοινωνικά κεκτημένα και κατακτήσεις, να ιδιωτικοποιήσουν ασφάλιση και υγεία, να μειώσουν δραστικά το εργασιακό κόστος, να μετατρέψουν την Ελλάδα σ' έναν παράδεισο εκμετάλλευσης για το κεφάλαιο, με άφθονο πάμφθινο εργατικό δυναμικό, χωρίς δικαιώματα. Μιλούν για τη μοναδική ευκαιρία να πραγματοποιηθεί η πιο ανελέητη αναδιανομή πλούτου από κάτω προς τα πάνω.

Δεν τους ενδιαφέρει λοιπόν να σωθούν οι μη προνομιούχοι, οι οποίοι και καταδικάζονται με αυτές τις πολιτικές σ' έναν αργό οικονομικό και κοινωνικό θάνατο. Θέλουν να σώσουν τους έλληνες κεφαλαιοκράτες, τις τράπεζες, τις μεγάλες επιχειρήσεις, τους εφοπλιστές. Θέλουν να προστατέψουν τους επενδυτές, τους κάθε είδους κερδοσκόπους που τζογάρουν άπληστα στο προσοδοφόρο, μέχρι στιγμής, ελληνικό χρέος. Θέλουν να προστατέψουν τον εαυτό τους και την υπόλοιπη πολιτική ελίτ της χώρας από μια καθεστωτική κατάρρευση, που θα σημάνει τον όλεθρο της κρατικής μηχανής. Θέλουν να προστατέψουν τον εαυτό τους και τα προνόμια που απολαμβάνουν συμμετέχοντας στο καθεστώς.

Για τα μη προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, τα οποία και αποτελούν αναλώσιμο υλικό που χρησιμοποιείται για την επιβίωση των εξουσιαστών, είναι εξασφαλισμένη η πιο βαθιά οικονομική και κοινωνική χρεοκοπία που έχει να ζήσει η χώρα από την εποχή της γερμανικής κατοχής. Το ΠΑΣΟΚ παραδίδει γη και ύδωρ στο μεγάλο κεφάλαιο, ξεπουλάει το σύνολο της χώρας για να σωθεί το τομάρι της ντόπιας οικονομικής και πολιτικής ελίτ.

Ας σταματήσουν λοιπόν τα ψέματα. Ποιον κοροϊδεύουν όταν λένε πως η δημοσιονομική κατάρρευση θα έχει επιπτώσεις κυρίως στους μη προνομιούχους, όταν προσπαθούν να μας πείσουν πως είναι προς το συμφέρον μας να τους βοηθήσουμε για το ξεπέρασμα της κρίσης; Μα όταν η χώρα «θα έχει σωθεί», εμείς όλοι θα είμαστε ήδη νεκροί. Δουλειές δεν θα υπάρχουν, η φτώχεια θα έχει απλωθεί σαν πανούκλα παντού, ο κόσμος θ' αρρωσταίνει και θα πεθαίνει χωρίς να μπορεί να κάνει απολύτως τίποτα, το βιοτικό επίπεδο θα μοιάζει με αυτό μιας χώρας σε πόλεμο. Γιατί έχουμε πόλεμο. Όχι αυτόν που αναφέρεται ο ψεύτης ο

Παπανδρέου. Δεν έχει κηρύξει κανέναν πόλεμο η κυβέρνηση στις αγορές και τους κερδοσκόπους. Αυτά τα γελοία φραστικά πυροτεχνήματα που έχουν περισσέψει όλο αυτό το διάστημα, ιδίως από τον προαναφερόμενο θεατρίνο που διευθύνει την ολοκλήρωση της σύγχρονης καταστροφής της χώρας, χρησιμεύουν απλώς για την παραπλάνηση της κοινωνίας.

Έχουμε έναν κοινωνικό και ταξικό πόλεμο σε πρωτοφανή όξυνση. Έχουμε τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα να συγχρονίζονται και να συντονίζονται τις δυνάμεις τους για να εξαπολύσουν τη μεγαλύτερη ταξική επίθεση που έχει γίνει ποτέ στη χώρα. Έχουμε τον πόλεμο που έχουν κηρύξει οι κεφαλαιοκράτες με τη βοήθεια της κυβέρνησης ενάντια στους εργαζόμενους. Έχουμε τον πόλεμο των εξουσιαστών εναντίον των αγωνιστών.

Έχουμε μια μοναδική κοινωνική κατάσταση που διαμορφώνεται και που σπάνε ο ένας μετά τον άλλον οι οικονομικοί και κοινωνικοί δεσμοί ανάμεσα σε προνομιούχους και μη. Μια μεγάλη κοινωνική ρήξη διαμορφώνεται στο εσωτερικό της χώρας και μια πρωτοφανής πολιτική αντίθεση ανάμεσα στην ελίτ και την κοινωνική βάση, με εκρηκτικές προοπτικές.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον πρωτόγνωρης τρομοκρατικής επίθεσης από κράτος και κεφάλαιο και ενώ η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας βιώνει ένα ασύλληπτο μέχρι χθες καθεστώς τρόμου και ανασφάλειας, είναι πραγματικά γελοίο να ισχυρίζονται οι εξουσιαστές ότι οι συλλήψεις μας αφορούν στην αντιμετώπιση μιας κοινωνικής απειλής και ότι ο Επαναστατικός Αγώνας είχε ως σκοπό «να εκφοβίσει σοβαρά τον πληθυσμό», όπως αναφέρεται στο κατηγορητήριο.

Η μακροχρόνια και συνεπής πολιτική παρουσία του Επαναστατικού Αγώνα είμαστε βέβαιοι πως όχι μόνο δεν γίνεται αντιληπτή από τους περισσότερους ως «απειλή για την κοινωνία», αλλά ως μια πολιτική παρουσία δίπλα στους καταπιεσμένους και πάντα ενάντια στην οικονομική και πολιτική ελίτ. Δίπλα σε αυτούς που ζουν υπό το ζυγό της εξουσίας και απέναντι σε αυτούς που την ασκούν.

Παρά την ιδεολογική αντεπίθεση που έχει εξαπολύσει το κράτος και τα ΜΜΕ εναντίον μας, είναι κατανοητό από την πλειοψηφία του πληθυσμού πως ο πόλεμος εναντίον μας είναι πόλεμος εναντίον όσων θέλουν ν' αντισταθούν δυναμικά στις επιλογές τους, είναι ένα μέσο εκφοβισμού και τρομοκράτησης γι' αυτούς που σκέφτονται να σηκώσουν το ανάστημά τους ενάντια στις εγκληματικές πολιτικές της εξουσίας.

Αν παρακολουθήσει κάποιος την πορεία του Επαναστατικού Αγώνα καταλαβαίνει πόσο έωλοι είναι οι ισχυρισμοί της πολιτικής εξουσίας και των κολαούζων της στα ΜΜΕ ότι η δράση του συνιστά απειλή για το κοινωνικό σύνολο. Γιατί ποια είναι η ενέργειά μας που έχει δήθεν τρομοκρατήσει την κοινωνία και έχει στραφεί εναντίά της; Μήπως οι επιθέσεις στα μισητά από την κοινωνική πλειοψηφία υπουργεία εργασίας και οικονομίας όπου αποφασίζονται και προστάζονται οι πιο αντικοινωνικές πολιτικές;

Μήπως οι επιθέσεις ενάντια στα ΜΑΤ που τρομοκρατούν καθημερινά στους δρόμους των πόλεων, ξυλοκοπούν διαδηλωτές και έχουν ως αποστολή τη βίαιη καταστολή των κοινωνικών αγώνων; Οι επιθέσεις ενάντια στα αστυνομικά τμήματα που στεγάζουν τους εκπαιδευμένους δολοφόνους του καθεστώτος και όπου καθημερινά ξεφτιλίζονται, ξυλοκοπούνται και δολοφονούνται άνθρωποι που πέφτουν στα χέρια των μπάτσων;

Μήπως συνιστά τρομοκράτηση της κοινωνίας η επίθεση εναντίον του Βουλγαράκη, ο οποίος έχει συνδεθεί με δύο μεγάλα σκάνδαλα (τηλεφωνικές υποκλοπές, απαγωγές Πακιστανών) και που εκμεταλλευόμενος τον υπουργικό του θώκο αύξησε την οικογενειακή του περιουσία με τις αγοραπωλησίες εκτάσεων του δημοσίου (υπόθεση Βατοπεδίου); Αυτόν, όπως και όλους όσους έχουν συνδεθεί με ανάλογες υποθέσεις άπληστης υφαρπαγής του κοινωνικού πλούτου, οι περισσότεροι που ζουν σε αυτή τη χώρα πολύ θα ήθελαν να τους δουν κρεμασμένους στην πλατεία Συντάγματος.

Μήπως πρόκειται για ενέργεια τρομοκράτησης της κοινωνίας η επίθεση εναντίον της πρεσβείας των ΗΠΑ; Μήπως δεν γνωρίζουν οι διώκτες μας και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι πως αυτή την επίθεση επιδοκίμασε η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, η οποία μόνο ευγενή συναισθήματα δεν τρέφει για το κράτος των ΗΠΑ;

Μήπως είναι πράξη που τρομοκρατεί τον πληθυσμό μια επίθεση εναντίον της πολυεθνικής εταιρείας Shell, που εδώ και πολλές δεκαετίες λυμάνεται τον φυσικό πλούτο πολλών χωρών, εκμεταλλεύεται πληθυσμούς και συμβάλλει στην καταστροφή του πλανήτη;

Ή μήπως η επίθεση εναντίον της Citibank, έναν από τους κορυφαίους ομίλους της διεθνούς χρηματοοικονομικής τρομοκρατίας, που διαδραμάτισε εδώ και δεκαετίες πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαδικασία συγκέντρωσης κεφαλαίου, αρπάζοντας τον πλούτο αμέτρητων χωρών μέσω της κερδοσκοπίας με το χρέος τους, οδηγώντας τις σε μια μη αναστρέψιμη πολλές φορές οικονομική και κοινωνική καταστροφή; Είναι αντικοινωνική μια επίθεση ενάντια σ' αυτή την πολυεθνική των οικονομικών εγκλημάτων που πρωτοστάτησε στη δημιουργία της μεγάλης κρίσης που ζούμε σήμερα;

Ή μήπως πρόκειται για πράξη κοινωνικής τρομοκράτησης η επίθεση ενάντια στο χρηματιστήριο, το ναό του χρήματος και έναν από τους σημαντικότερους διαύλους υφαρπαγής του κοινωνικού πλούτου και μεταφοράς του από την κοινωνική βάση προς την οικονομική ελίτ;

Οι μόνοι που έχουν τρομοκρατηθεί από αυτές τις πολιτικές ενέργειες είναι η πολιτική και οικονομική εξουσία. Είναι οι εγκληματίες κεφαλαιοκράτες που ανησυχούν για τις «επενδύσεις» τους και που φοβούνται πως δεν θα μπορούν να περάσουν χωρίς προβλήματα τους όρους της σύγχρονης δικτατορίας τους. Αν αυτές οι επιθέσεις συνιστούν απειλή για κάποιους αυτοί είναι όσοι απολαμβάνουν οικονομική και κοινωνική ισχύ από το υπάρχον καθεστώς κοινωνικής υποδούλωσης.

Η φυλάκισή μας λοιπόν όχι μόνο δεν συνιστά λύση για την ασφάλεια του πληθυσμού, αλλά λειτουργεί προς την ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση. Θέλει να καταφέρει την αντιμετώπιση μιας πολιτικής απειλής για το καθεστώς, ώστε κράτος και κεφάλαιο με μεγαλύτερη ασφάλεια να ασκούν τη μαζική τρομοκρατία εναντίον της κοινωνικής πλειοψηφίας. Στόχος των δικτών μας να εξαλείψουν έναν παράγοντα πολιτικής αφύπνισης για την κοινωνία, μια επαναστατική απειλή.

Για πολλούς από τη διεθνή πολιτική και οικονομική ελίτ –μεταξύ των οποίων και των γερακιών του ΔΝΤ– η διεθνής οικονομική κρίση έχει τελειώσει, η οικονομική ανάκαμψη, αν και ισχνή, έχει ξεκινήσει, οι προοπτικές διαφαίνονται καλές ενώ η κρίση στην Ελλάδα δεν αποτελεί τίποτα περισσότερο παρά αποτέλεσμα της κακής διαχείρισης από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Οι υπερασπιστές και εκφραστές του οικονομικού και πολιτικού συστήματος αναγνώρισαν ως κρίση μόνο αυτή που συγκλόνησε το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα

και, αφού αυτό φαίνεται να διασώθηκε μετά τις γενναιόδωρες παροχές ρευστότητας από τις κυβερνήσεις, μιλάνε για το τέλος των προβλημάτων του συστήματος και για την αρχή μιας, ίσως επίπονης και όχι πολύ σύντομης, διαδικασίας οικονομικής ανάκαμψης, και με την προϋπόθεση πάντα ότι οι κυβερνήσεις θα λάβουν τ' απαραίτητα μέτρα λιτότητας.

Με την ίδια επιφανειακή προσέγγιση της κρίσης, που τη διαχωρίζει στις διάφορες –για πολλούς ακόμη και ανεξάρτητες μεταξύ τους– διαστάσεις της και τις απομονώνει, αναλύεται από τους καθεστωτικούς αναλυτές και η κρίση του χρέους στην Ελλάδα. Γι' αυτούς η οικονομική κρίση είναι μόνο ένα αποτέλεσμα κακής διαχείρισης του συστήματος που με κάποιες επιμέρους διορθώσεις θα επανέλθει στην πρότερη εύρυθμη λειτουργία του.

Η δε δημοσιονομική κρίση στην Ελλάδα δεν αποτελεί για τους συμμετέχοντες στην ηγεσία του συστήματος ούτε καν μια παρενέργεια της διεθνούς οικονομικής κρίσης. Πρόκειται για ένα πρόβλημα που οφείλεται στην κακή διαχείριση των δημοσίων ταμείων από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Δεν αμφισβητούμε, βέβαια, το γεγονός ότι οι κατά καιρούς κατέχοντες την εξουσία στη χώρα προέβησαν συστηματικά και χωρίς εξαιρέσεις στην καταλήστευση του χρήματος και της περιουσίας του δημοσίου. Αντιθέτως, με τον πλούτο που έχει αντλήσει το κράτος από την κοινωνική βάση, πλούτιζαν και ζούσαν σπαταλώντας αφειδώς τα δημόσια ταμεία όλες ανεξαιρέτως οι συμμορίες των κυβερνώντων, πετώντας μερικά ξεροκόμματα στην πλειοψηφική βάση των ψηφοφόρων προκειμένου να κερδίσουν την ψήφο τους. Οι ληστές των κομμάτων εξουσίας έφτιαξαν τεράστιες περιουσίες, έχτισαν βίλες, αγόρασαν κότερα, εξασφάλισαν μια ζωή μες στη χλιδή ενώ η κοινωνική πλειοψηφία ζει υπό το καθεστώς της οικονομικής τρομοκρατίας που επιβάλλει το κράτος και το κεφάλαιο. Όταν όμως τα γεράκια του ΔΝΤ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατηγορούν τις προηγούμενες κυβερνήσεις για διασπάθιση του δημοσίου χρήματος, δεν εννοούν τα παραπάνω και ούτε βέβαια τα δισεκατομμύρια ευρώ που χαρίστηκαν στους κάθε εθνικότητας κεφαλαιοκράτες οι οποίοι δραστηριοποιούνται στη χώρα. Τις κατηγορούν ότι σπατάλησαν πολλά σε μισθούς και συντάξεις, ότι ξοδεύουν πολλά για τη δημόσια υγεία και για την παιδεία και ότι υπήρξαν πολύ ελαστικές με τη φορολόγηση της κοινωνικής βάσης.

Το ελληνικό κράτος βρίσκεται εδώ και καιρό υπό καθεστώς δημοσιονομικής χρεοκοπίας, ασχέτως αν δεν το ομολογούν οι κυβερνώντες, ενώ ο μηχανισμός στήριξης του ΔΝΤ, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που ανέλαβε πλέον τα ηνία της εξουσίας, έχει ως αποστολή την παροχή ρευστότητας για να πληρωθούν όσοι δάνεισαν το ελληνικό δημόσιο αγοράζοντας ομόλογα. Το αντάλλαγμα για την «οικονομική σωτηρία» είναι η εφαρμογή της πιο άγριας καταλήστευσης της κοινωνίας για λογαριασμό του υπερεθνικού κεφαλαίου.

Όσον αφορά το δημοσιονομικό πρόβλημα της Ελλάδας, εκτός από την καταλήστευση των ταμείων για ίδιον όφελος από τους κυβερνώντες, αυτό άρχισε να δημιουργείται εξαιτίας του κυρίαρχου αναπτυξιακού μοντέλου που υιοθετήθηκε όλα τα προηγούμενα χρόνια και του ρόλου της Ελλάδας στην αλυσίδα της διεθνούς παραγωγικής διαδικασίας. Η θέση της Ελλάδας στην Ευρώπη ήταν ανέκαθεν αυτή μιας αγοράς για τα ευρωπαϊκά προϊόντα. Και ενώ το ακριβό και μη ανταγωνιστικό ευρώ δεν επέτρεπε στα ευρωπαϊκά προϊόντα ν' ανταγωνιστούν τα κατά πολύ φθηνότερα που παράγονταν εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης, η μικρή πληθυσμιακά ελληνική αγορά ήταν υποχρεωμένη να καταναλώνει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής των χωρών της ευρωζώνης.

Ο ισχυρισμός ότι η Ευρώπη παρέχει μια οικονομική ασφάλεια για την Ελλάδα δεν είναι παρά ένα τερατώδες ψέμα. Η επιβεβλημένη από την Ευρώπη οικονομική στρατηγική για την

Ελλάδα ήταν από την αρχή η αποδιάρθρωση του προηγούμενου παραγωγικού μοντέλου και η ενθάρρυνση από το ελληνικό κράτος της κατανάλωσης με δανεικά. Οι ελληνικές κυβερνήσεις προχωρούσαν συνεχώς σε δανεισμούς για να χρηματοδοτούν επενδύσεις των πολυεθνικών από την ΕΕ στον ελληνικό χώρο, ενισχύοντας παράλληλα και τους Έλληνες κεφαλαιοκράτες.

Από την άλλη η ελληνική κοινωνία, ύστερα από μια ανελέητη προπαγάνδα από μεριάς των τραπεζικών ομίλων, μπήκε μέσα στο λαβύρινθο του δανεισμού, όπου και βρίσκεται σήμερα ένα μεγάλο τμήμα της εγκλωβισμένο, προκειμένου να διευρυνθούν οι δυνατότητες κατανάλωσης της μικρής πληθυσμιακά ελληνικής αγοράς.

Ακόμα και εν μέσω της κρίσης και ενώ το ελληνικό χρέος, δημόσιο και ιδιωτικό, είχε ήδη φτάσει το ποσό του 1 τρισ. ευρώ, ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Τρισέ δήλωνε με έμφαση πως «οι Έλληνες έχουν ακόμα περιθώρια για επιπλέον δανεισμό», ώστε να συνεχίσουν να καταναλώνουν στηρίζοντας με δανεικά την ισχνή λόγω κρίσης ευρωπαϊκή ανάπτυξη και να συνεχιστεί η κερδοφορία τραπεζών και επιχειρήσεων.

Η πλασματική ευημερία και οι υψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης δεν ανταποκρίνονταν ποτέ στην πραγματική οικονομική κατάσταση της χώρας, παρά αντανάκλυναν τη μεγάλη κερδοφορία του κεφαλαίου. Αυτό εξάλλου το είχαμε επισημάνει από το 2005 –εποχή που όλοι μιλούσαν για την ισχυρή ελληνική οικονομία– ενώ είχαμε προβλέψει το μεγάλο οικονομικό πρόβλημα και τον υπαρκτό κίνδυνο χρεοκοπίας που θ' αντιμετώπιζε η Ελλάδα σε περίπτωση που θα ξεσπούσε μια μεγάλη και διεθνών διαστάσεων οικονομική κρίση.

Για τους πάσης φύσεως κερδοσκόπους – διαχειριστές και κατόχους του μεγάλου κεφαλαίου η κρίση δεν αφήνει περιθώρια υψηλής κερδοφορίας από τους παραδοσιακούς τομείς της οικονομίας. Ακόμα και πολλά χρηματιστήρια δεν δίνουν τις ικανοποιητικές για τους άπληστους κεφαλαιοκράτες αποδόσεις και η αγορά των πρώτων υλών και των τροφίμων – παρά το γεγονός ότι οι τιμές είναι υπερβολικά υψηλές σε σχέση με τη μειωμένη ζήτηση παγκοσμίως– δεν προσφέρει, προς το παρόν τουλάχιστον, τη δυνατότητα μιας πιο μεγάλης απόδοσης, ανάλογης με αυτής του 2008, σε πείσμα των επενδυτών που κάνουν τα πάντα για να μεγεθύνουν την ήδη υπάρχουσα φούσκα στα συγκεκριμένα χρηματιστήρια.

Αντιθέτως, τα κρατικά χρέη είναι η μεγαλύτερη ευκαιρία για το υπερεθνικό κεφάλαιο ν' αντλήσει τα μέγιστα, εν μέσω κρίσης, δυνατά κέρδη. Ήδη η διεθνής φούσκα του χρέους στις χώρες του καπιταλιστικού κέντρου έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, όμως οι πάσης φύσεως κερδοσκόποι δεν έχουν σκοπό να σταματήσουν, αλλά θα εξαντλήσουν κάθε περιθώριο εκμετάλλευσής του. Ο εκτροχιασμός του δημοσίου χρέους για τις χώρες του κέντρου οφείλεται στα τεράστια πακέτα οικονομικής στήριξης που οι κυβερνήσεις παρείχαν για τη σωτηρία του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος. Με δυο λόγια, η διεθνής χρηματοπιστωτική κρίση ξεπεράστηκε –τουλάχιστον για την ώρα– εις βάρος των κοινωνικών πλειοψηφιών των χωρών του κέντρου, με τις κυβερνήσεις να εγκληματούν συστηματικά, καλύπτοντας με τον δημόσιο πλούτο τις μαύρες τρύπες των ταμείων των μεγάλων χρηματοοικονομικών ομίλων, των βασικών δημιουργών της διεθνούς κρίσης.

Η γιγαντιαία διάσταση του χρηματοοικονομικού τομέα (ενώ το 2006 και προ κρίσης το παγκόσμιο ΑΕΠ έφτανε τα 47 τρισ., η συνολική αξία των μετοχών ξεπερνούσε τα 50 τρισ., η αξία των ομολόγων ήταν στα 70 τρισ. και των παραγώγων ξεπερνούσε τα 470 τρισ., δηλαδή ήταν δεκαπλάσια του παγκοσμίου ΑΕΠ) είναι πολύ δυσανάλογη των μεγεθών και των πιο ανεπτυγμένων καπιταλιστικά χωρών. Οι προσπάθειες των κυβερνήσεων να σηκώσουν στους

ώμους τους τα χρέη αυτών των τραπεζικών και επενδυτικών τερατουργημάτων θα οδηγήσει στη χρεοκοπία πολλές, ακόμα και εύρωστες μέχρι πρότινος, οικονομίες.

Σε αυτό συνεισφέρει η οικονομική ελίτ όλου του πλανήτη καθώς θα συνεχίσει να τζογάρει στο χρέος των κρατών. Μεγάλο μέρος της λιμνάζουσας λόγω κρίσης ρευστότητας βρήκε κερδοφόρα διέξοδο στο δημόσιο χρέος, τροφοδοτώντας την πιο καταστρεπτική για τις κοινωνίες φούσκα, της οποίας το σκάσιμο θ' αναγκαστούν να πληρώσουν.

Το παιχνίδι της μεγάλης κερδοσκοπικής επίθεσης στα κρατικά χρέη άνοιξε με την Ελλάδα, που λόγω των άσχημων δημοσιονομικών και του μεγάλου χρέους της πρόσφερε τον ιδανικό πελάτη για τις αγορές. Τα ψηλά επιτόκια, που αντανakλούν κατά τους «επενδυτές» την έλλειψη οικονομικής ασφάλειας και την αυξημένη πιθανότητα χρεοκοπίας, έχουν δώσει μέχρι τώρα μεγάλα κέρδη για όσους έχουν «παίξει» στο ελληνικό χρέος. Έτσι κι αλλιώς το αυξημένο ρίσκο στις αγορές πάντα προσφέρει τις μεγαλύτερες αποδόσεις.

Στη διαμόρφωση της μεγάλης φούσκας του χρέους συμμετέχει σύσσωμη η οικονομική ελίτ του πλανήτη, η οποία και για μια ακόμα φορά πιστεύει ότι θα μπορεί για όσο θέλει ν' αντλεί μεγάλα κέρδη από τα δημόσια χρέη αφού, όπως ισχυρίζονται δημοσίως αρκετοί εκπρόσωποί της, δεν θα επιτραπεί η χρεοκοπία των χωρών. Πρόκειται για την ίδια αντίληψη που ίσχυε και με την προηγούμενη κρίση του χρέους των χωρών της περιφέρειας τη δεκαετία του '80. Και τότε και σήμερα ακούγεται από τους κατόχους του μεγάλου κεφαλαίου η άποψη ότι «τα κυρίαρχα έθνη δεν χρεοκοπούν». Με αυτό το σκεπτικό η Ελλάδα έφτασε να χρεώνεται με επιτόκια που ξεπέρασαν το 9% και σε κάποιες περιπτώσεις το 15% και η κυβέρνηση πέφτει στην αγκαλιά της «επιτροπής σωτηρίας» των ΔΝΤ, Ε. Επιτροπής και ΕΚΤ για να σωθεί, έστω και τυπικά, το ελληνικό κράτος από την οικονομική κατάρρευση.

Η φράση «τα κυρίαρχα έθνη δεν χρεοκοπούν» που εκφράζουν οι κεφαλαιοκράτες εκφράζει έμμεσα την πίεση που ασκούν για να παρέμβουν οι διεθνείς μηχανισμοί «σωτηρίας» των υπό χρεοκοπία κρατών, ώστε να μη ρισκάρουν τα κεφάλαιά τους που επενδύουν στο χρέος και να συνεχίσουν χωρίς φόβο να κερδοσκοπούν με αυτό. Όμως η απληστία των κατόχων του υπερεθνικού κεφαλαίου πολύ σύντομα θ' αποδειχθεί τόσο μεγάλη, που ακόμα και μηχανισμοί «διάσωσης» όπως το ΔΝΤ δεν θα μπορούν ν' αντεπεξέλθουν.

Στην Ελλάδα πολλή κουβέντα γίνεται για τους κερδοσκόπους και οι αφορισμοί περισσεύουν, χωρίς ποτέ να προσδιορίζεται ποιοι είναι αυτοί. Σίγουρα όμως δεν πρόκειται μόνο για τους νεαρούς με τα λευκά κολάρα των υπερεθνικών επενδυτικών εταιρειών που «κάθονται μπροστά στους υπολογιστές και παίζουν με το χρέος των χωρών», όπως διεμήνυε ο Παπανδρέου λίγο καιρό πριν. Πρόκειται για το σύνολο της οικονομικής ελίτ. Μεγάλο μέρος του ελληνικού χρέους κατέχουν οι ελληνικές τράπεζες και μέσω αυτών όλη η αφρόκρεμα της ελληνικής πλουτοκρατίας, όλοι οι ευυπόληπτοι επιχειρηματίες που χαίρουν εκτίμησης από την πολιτική ελίτ της χώρας.

Και ας μην ξεχνάμε την σκανδαλώδη διαδικασία με την οποία οι ελληνικές τράπεζες αντλούν χρήμα με μηδενικό σχεδόν επιτόκιο από την ΕΚΤ, δίνοντας ως εγγύηση ομόλογα του δημοσίου, τα οποία παίρνουν τζάμπα μέσω του πακέτου στήριξης των 28 δισ. ευρώ, που αποφάσισε η προηγούμενη κυβέρνηση, και στη συνέχεια δανείζουν το κράτος με τα ψηλά επιτόκια των αγορών. Και όλα τα παραπάνω ενώ έχουν βάλει αρκετά δισ. σε ρευστό στα ταμεία τους, διασφαλίζοντας έτσι την κεφαλαιακή τους επάρκεια ενώ η κυβέρνηση τις καλεί –υπό τις υπάρχουσες συνθήκες και τη στιγμή που ξεπουλά τη χώρα για δανεικά– ν' αξιοποιήσουν και το υπόλοιπο πακέτο που έχει μείνει αναξιοποίητο.

Το περίφημο περίστροφο λοιπόν, που συνήθιζε να επικαλείται γελοιωδώς ο Παπανδρέου όποτε έπαιρνε κάποια φραστική υποστήριξη από τους προϊσταμένους «εταίρους» του στην Ευρώπη, δεν στρέφεται ενάντια σε κανέναν κερδοσκόπο. Αυτό το όπλο υπάρχει και σηματοδεύει την πλειοψηφία του πληθυσμού αυτής της χώρας, για να υποκύψει στις απειλές της κυβέρνησης και των σωτήρων του ελληνικού πολιτικού συστήματος. Ο Παπανδρέου ως σύγχρονος Τσολάκογλου πλέον έχει εισαγάγει τη χώρα σε μια νέα εποχή κατοχής από το υπερεθνικό κεφάλαιο, με το ΔΝΤ, την Ε. Επιτροπή και την ΕΚΤ –στο όνομα πάντα της σωτηρίας της πατρίδας– να ηγούνται της επιτήρησης των προγραμμάτων λιτότητας και μεταρρυθμίσεων, προκειμένου να χρηματοδοτήσουν την ομαλή αποπληρωμή των δανειστών του ελληνικού κράτους.

Όλη η φιλολογία γύρω από τον αγαθό ρόλο του ΔΝΤ και η προσπάθεια αποδαιμονοποίησής του από την κυβέρνηση και τους διάφορους παρατρεχάμενούς της, δεν θα αντέξει για πολύ ακόμα. Είναι γνωστό πως σε όποιες χώρες τη ζωή και αν ενεπλάκη, οι συνέπειες ήταν καταστροφικές. Σε Αφρική, Ασία, Νότια Αμερική το ΔΝΤ ευθύνεται για την καταστροφή οικονομιών, παραγωγικών δομών και μοντέλων που δεν αρμόζουν στα κερδοφόρα παραγωγικά μοντέλα των γερακιών του υπερεθνικού κεφαλαίου που υπηρετεί αυτός ο οργανισμός. Τα αποτελέσματα των «ευεργετικών» παρεμβάσεων του ΔΝΤ σε πολλές περιπτώσεις, ήταν λιμοί, αρρώστιες, εμφύλιοι, μη αναστρέψιμες κοινωνικές και περιβαλλοντικές καταστροφές.

Είναι επίσης, αστείο όταν μετά από δεκαετίες δράσης του ΔΝΤ με τα ίδια πάντα καταστροφικά αποτελέσματα, πολλοί κυρίως αριστεροί και σοσιαλδημοκράτες εξακολουθούν να χαρακτηρίζουν τις άγριες νεοφιλελεύθερες συνταγές που επιβάλλει απλώς ως «λάθος στρατηγικής». Δεν είναι δυνατό να πιστεύουν πως, απλώς, είναι ηλίθιοι. Γνωρίζουν και πολύ καλά τι κάνουν, και η κατεύθυνση τους είναι πολύ συγκεκριμένη.

Το χρέος μιας χώρας που δεν μπορεί να εξυπηρετήσει, είναι η ευκαιρία για την οικονομική ελίτ μέσω του ΔΝΤ να τη γονατίσει, να την εξοντώσει, να την κατακτήσει. Αφού την ξεζουμίζουν, βγάζοντας τα κέρδη τους με το παραπάνω, την οδηγούν στη χρεοκοπία και τότε τα κοράκια του κεφαλαίου πέφτουν και αγοράζουν για ένα κομμάτι ψωμί ό,τι έχει αξία σε αυτόν τον τόπο για να το αξιοποιήσουν, ενώ θα 'χουν μετατρέψει τη χώρα αυτή σ' έναν παράδεισο εκμετάλλευσης των εργαζομένων από τους κεφαλαιοκράτες, που θα μπορεί επιτέλους να ανταγωνιστεί τις πλέον απάνθρωπες εργασιακές συνθήκες. Αυτό είναι το σχέδιο του ΔΝΤ για την Ελλάδα. Ένα σχέδιο που οδηγεί ταχύτατα στην υπερσυγκέντρωση οικονομικής και κοινωνικής ισχύος σε ακόμη λιγότερα χέρια και το λαό στην εξαθλίωση.

Αν αφήσουμε να προχωρήσουν οι εγκληματίες του πολιτικού καθεστώτος της χώρας σε αυτές τις πολιτικές, έχουμε παραδοθεί στην πιο επαίσχυντη μορφή υποδούλωσης που υπήρξε ποτέ, έχουμε παραδώσει τη χώρα και το μέλλον των παιδιών μας στα σαγόνια των καρχαριών του μεγάλου κεφαλαίου, έχουμε αποδεχθεί να ζούμε υπό τη συνεχή τρομοκρατία της διεθνούς οικονομικής και πολιτικής ολιγαρχίας.

Κανένας ελεύθερος άνθρωπος δεν μπορεί να δεχθεί μια τέτοια συνθήκη, κανένας άνθρωπος με αξιοπρέπεια δεν μπορεί να παραδοθεί χωρίς αντίσταση. Ενώ το ίδιο το σύστημα γκρεμίζει τις γέφυρες σύνδεσης και επικοινωνίας με την κοινωνική πλειοψηφία και παρατάσσεται πολεμικά απέναντί της, θα ήταν μεγάλο λάθος να επιδιώξουμε από τα κάτω την επαναδημιουργία αυτών των συνδέσεων. Τα κόμματα της αριστεράς που συμμετέχουν στο πολιτικό σύστημα θα επιδιώξουν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο την άμβλυνση των κοινωνικών αντιθέσεων και θα κάνουν τα πάντα για να εμποδίσουν τις επικείμενες

κοινωνικές εκρήξεις. Όσο και αν αυξάνουν τους λεονταρισμούς κατά των κυβερνητικών επιλογών, δεν πρόκειται να έρθουν σε καμία ρήξη με το σύστημα.

Από την άλλη, η κοινωνία των μη προνομιούχων αναμένει μια νέα πολιτική δύναμη, ανεξάρτητη από κάθε πολιτική σκοπιμότητα και κάθε διάθεση χειραγώγησης, να διαμορφώσει αυτό το πολιτικό πεδίο στο οποίο θα μπορεί να πατήσει για ν' αγωνιστεί ενάντια στις σύγχρονες άγριες συνθήκες ζωής που της επιβάλλονται. Αυτή η νέα πολιτική δύναμη δεν μπορεί να είναι άλλη από ένα ευρύ ριζοσπαστικό κίνημα που, χωρίς αναστολές, ενδοιασμούς, ενοχικά σύνδρομα και ψευδαισθήσεις σχετικά με την αναγκαιότητα ή όχι να υπάρξει μια ολική σύγκρουση με το καθεστώς, θα μπορέσει να χαράξει μια πορεία ανατροπής του συστήματος και να εμπνεύσει όσους περισσότερους καταπιεσμένους γίνεται προς την απελευθερωτική κατεύθυνση.

Όποιος στη σημερινή εποχή και ενώ πλέον βρισκόμαστε υπό την ωμή χούντα των αγορών εξακολουθεί να επικαλείται τις «άγουρες αντικειμενικές συνθήκες», τότε δεν έχει καμία διάθεση να δράσει ανατρεπτικά.

Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι οι πλέον ιδανικές.

Ας διαμορφώσουμε και τις υποκειμενικές συνθήκες που απαιτούνται για να επιχειρήσουμε την επανάσταση. Αυτή είναι η ευκαιρία μας.

ΖΗΤΩ Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ

ΖΗΤΩ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΠΟΛΑ ΡΟΥΠΑ -ΝΙΚΟΣ ΜΑΖΙΩΤΗΣ -ΚΩΣΤΑΣ ΓΟΥΡΝΑΣ